

Medlem fra Frederiksberg og siger, at det er farligt at faa Forholdene bedre, end de ere, for saa kan Højre ikke leve af Utilfredsheden, saa skydes Tiden for en større Reforms Gennemførelse lidt ud. Det er højst besynderligt at høre en saa ultraradikal Argumentation i en saa konservativ Medborgers Mund.

Men det ærede Medlem indrømmede jo alligevel, at Forholdstalsvalgmaaden ikke kan gennemføres ensidigt til Folketinget, uden at der samtidig sker en Forandring af Valgmaaden til Landstinget. Han siger ganske vist, at Højre ikke erkender, at Landstinget bør forandres, men han erklærer, at Højre er villigt til at forhandle derom. Det har Højre ikke alle Dage været. Nu høre vi Højres Ordfører erklære, at Højre er villigt til at forhandle ogsaa om en forandret Sammensætning af Landstinget. Men naar Højre er villigt dertil, ligger det i, at de maa erkende, at det er en Nødvendighed. Skulle vi have Forholdstalsvalg til Folketinget, kommer ganske af sig selv en Forhandling om en almindelig Forfatningsreform. Nu kan jeg forsikre det ærede Medlem fra Frederiksberg, at hvis han nu er bange for den Vej, vi her foreslaa, og som var hans egen Vej for 3—4 Aar siden, hvis han er bange for den, fordi han frygter for, at den store Forfatningsreform, han nu er villig til at forhandle om, derved skal blive skudt ud, skal han ikke frygte noget saadant fra vor Side, og jeg synes, vi have dokumenteret saa soleklart som vel muligt, at vi ønske, at Valgkredsordningen kun skal være en midlertidig Ordning, nemlig ved samtidig at stille Forslag om en almindelig Grundlovsreform. Anderledes kunne vi jo ikke gøre det, netop derved betone vi, at for os er Ordet midlertidig Valgkredsordning Sandhed og ikke, som det ganske vist viste sig at være for Højre og de Moderate i 1894, hvad man den Gang i Agitationen med et stærkt Ord kaldte en Løgn over Loven. Man vedtog en midlertidig Valgordning; derom have vi fra vor Side sagt, at det var en Løgn over Loven. Nu har den været gældende i 15 Aar, altsaa har det vist sig, at vor Karakteristik har været rigtig. Men vi sige, at det, vi nu tænke paa, skal være en midlertidig Ordning, og vi betone det saa stærkt som muligt ved samtidig at stille Forslag om en grundig Omformning af hele Forfatningen.

Hermed tror jeg, at jeg har imødegaaet de Indvendinger, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen)

og det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) have fremsat.

Jeg havde hellere set, at det ærede Medlem fra Ringkøbing havde accepteret vort Forslag, men naar han mener, at man skal nøjes med at nedsætte et Udvalg til Overvejelse af dette Udvalgsforslag, og i sin Motivering erkender, at dette Udvalg ogsaa kan gøre positivt Arbejde i selve Sagen, indlade sig paa selve Sagens Realitet, kan det vel ikke nytte, at vi fra vor Side modsætte os dette Forslag. Vi ere, have altid været og ville fremdeles være forhandlingsvenlige i den Sag til det yderste. Her er dog altid aabnet en lille Vej til at komme frem, en lille Mulighed for at komme et Skridt videre i denne Sag, saa ville vi ikke fra vor Side modsætte os det. Forskellen er, at hvis vi vedtog vort Udvalgsforslag, blev Udvalget forpligtet til at gøre noget ved Sagen selv; vedtage vi det ærede Medlems Forslag i Sagen, er Udvalget berettiget dertil, men ikke forpligtet. Vi havde selvfølgelig langt hellere set vort vedtaget. Og skulde der ikke komme noget ud af Sagen, saa faa det ærede Medlem og hans Parti deres Del af Ansvar, fordi de ikke rask og dristig ville sige: Vi skulle have den Sag løst. Det ærede Medlem kunde jo, som det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) meget rigtig sagde, hvis han ikke var tilfreds med Ordlyden af vort Forslag, have søgt det formet paa en anden Maade og anvist en anden Vej. Men nu vel, vi se dog altsaa her en Mulighed for at komme fremad, og da vi i denne Sag kun have haft een Tanke, nemlig at udnytte alle Muligheder, hvilke som helst, for at finde en Vej fremad, for at naa bort fra den nuværende fortvivlede Ordning til en nogenlunde retfærdig Ordning, ja saa acceptere vi den Mulighed, der her er, og jeg skal derfor ikke modsætte mig dette Forslag, men vi ville stemme derfor.

Ellinger: Overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) brugte det ærede Medlem, der nys talte, den Vending, at han, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds altsaa, vel ogsaa maatte have Lov til at foreslaa to forskellige Veje under to forskellige Situationer; det ærede Medlem var jo dog ikke saa ringe overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing, at han ikke skulde have den samme Ret. Hvis det ærede Medlem erindrer denne Udtalelse og vil være saa venlig at anvende den paa mig, kunde jeg egentlig nøjes med denne Henviſning og saa over-